

פ"א א מ"י פ"ה מהל' נדום
ה"ל כח סמנ עשין נג
טו"ש אה"ע ס"י קסו סע"י
ב:

פ"ב ב מ"י פ"ה מהל' נדרים
ה"ל א ב ג סמנ לאוין
רמא טו"ש יו"ד ס"י לנג
[ובדר אלפס יצמות פ"ג דף
מה:]

תוס' הרא"ש

אלו דברי ר' כוותיה ק"ל
בפרק מי שמת גבי בת
י"ד שנה שמכרה בנכסי
אביה. ופריך תלמודא
ולישלח ליה בת י"ב שנה
ויום אחד ולקמן נמי
בשמעתין קאמר רבא כל
י"ב ממאנת והולכת לה
ובפרק אע"פ ובפי' יש
נוחלין א מורגין הלכה כר'
מתביר:

מלמד שנתן הקב"ה בינה
מבאיש. פירוש הקדים בה
בינה יותר מבאיש:
שהתינוק מצוי וכו'. ואפי'
אין לו רב רגיל לבוא לצאת
עם בני אדם ומתפקח יותר
ואפי' אין רגיל כלל איש
תולדותו משנתנו מאבותיו
ואבות אבותיו: תוך זמן
כלאחר זמן. ומפלא סמוך
לאשר הוי לעולם שנה אחת
סמוכה לגולות בין מיהר
להביא בין אחר להביא:
וחמת לפנים בישראל. פי'
ריב"ל היה לוי
כדאמרין בפי' כל הבשר
[דף קו ע"ב] ר' מיאשא
בריה דר' יהושע בן לוי לוי
היה. כלומר אותם שהם
ישראל אמרו לפנים:

קודם הזמן הזה למה ל"י סד"א ב'. וא"ת וצ"ת י"א שנה למה
ליה למימר דאילו חריפא לא צדקינן לה דהיינו קודם
הזמן ויש לומר דזו אף זו קמני דלא מיבעיא דלא אמרי אלא אפילו
אמרי לא מהני: **אל"ף** דברי רבי. נראה להלכה כרבי דלקמן
צפירקין אמרי כל י"ב שנה ממאנת
ומכאן ואילך אינה ממאנת ובפי' נערה
שנתפתה (כמוצות ד' נא). אמר להלכה
כרבי לגבי רש"א לנדר מלגזי מילתא
דהתם וצ"ת נוחלין (ב"ב דף קכד:) נמי
פסקה הלכה כרבי מתביר:

שהתינוק מצוי בבית רבו.

רגיל ללכת ולצא ומתפקח יותר:
א"ל"מא הנדרים. וצ"ל הציא
צ' שערות ואפ"ה נדרו
נדר אס ידע למי נדר כיון שהוא
שנה לפני גלות דמסתמא יציא צ'
שערות כשיהיה בן י"ג ויום אחד
כדאמר רבא לקמן חזקה הציאה
שערות: **אל"ף** לענין עונשין. וכגון
שהציא צ' שערות תוך הזמן מי חשיב
גדול כמו לאחר זמן לענין חליטה
וקדושין ונדרים לקיים נדרו אפי' אינו
יודע למי נדר כיון שהציא צ' שערות
ומיבעיא ליה אי הוי שומא חי לאו:

«לכשיגדיל יבעול ויתן גט: **מתני'** יבת
אחת עשרה שנה ויום א' נדרה נבדקין בת
שתיים עשרה שנה ויום א' נדרה קיימין ובודקין
כל שתיים עשרה בן שתיים עשרה שנה ויום
אחד נדריו נבדקין בן י"ג שנה ויום אחד
נדריו קיימין ובודקין כל שלש עשרה קודם
לזמן הזה אע"פ שאמרו יודעין אנו לשם מי
נדרנו לשם מי הקדשנו אין נדריהם נדר ואין
הקדשן הקדש לאחר הזמן הוה אע"פ שאמרו
אין אנו יודעין לשם מי נדרנו לשם מי הקדשנו
נדרן נדר והקדשן הקדש: **גמ'** וכיון דתנא
בת אחת עשרה שנה ויום א' נדרה נבדקין
בת י"ב שנה ויום א' נדרה קיימין למה לי
סד"א בודקין לעולם קמ"ל וכיון דתני בת י"ב
שנה ויום אחד נדרה קיימין בודקין כל שתיים
עשרה למה לי סלקא דעתך אמינא הואיל
ואמר מר (ג) ל' יום בשנה חשובים שנה היכא
דברקנא ל' ולא ידעה להפלות אימא תו לא

ליבדוק קמ"ל ולתני הני תרתי בבי בת י"ב שנה ויום א' נדרה קיימין ובודקין
כל י"ב בת אחת עשרה ויום א' נדרה נבדקין למה לי איצטרך סד"א סתמא
בשתיים עשרה בעיא בדיקה באחת עשרה לא בעיא בדיקה והיכא דחזוין
לה דחריפא טפי מיבדקה באחת עשרה קמ"ל קודם הזמן הוה ואחר הזמן
הוה למה לי סד"א הנ"מ היכא דלא קאמרי אינהו אבל היכא דקאמרי אינהו
נסמוך עלייהו קמ"ל ת"ר אלו דברי רבי ר"ש בן אלעזר אומר דברים האמורים
בתינוקות בתינוק אמורים דברים האמורים בתנוק בתנוקת אמורים א"ר הסדא
מ"ט דרבי דכתבי יובין ה' [אלהים] את הצלע מלמד שנתן הקב"ה בינה
יתירה באשה יותר מבאיש ואידך ההוא מבעי ליה לכדריש לקיש דאמר ריש
לקיש משום ר"ש בן מנסיא ויבן ה' [אלהים] את הצלע אשר לקח מן האדם
לאשה ויביאה אל האדם מלמד שקלעה הקב"ה לחיה והביאה אצל אדם
הראשון שכן בכרכי הים קורין לקלעיתא בנייתא ור"ש בן אלעזר מ"ט
אמר רב שמואל בר רב יצחק מתוך שהתינוק מצוי בבית רבו נכנסת בו
ערמומית תחלה **א"יבעיא להו** תוך זמן כלפני זמן או כלאחר זמן למאי
הלכתא אי לגדרים לאו כלפני זמן דמיא ולא כלאחר זמן דמיא אלא לעונשין
מאי רב ור' (ג) הנינא דאמרי תרווייהו תוך זמן כלפני זמן ר' יוחנן ור' יהושע בן
לוי דאמרי תרווייהו תוך זמן כלאחר זמן אמר רב נחמן בר יצחק א' וסימנך
2 וזאת לפנים בישראל מתיב רב המנונא אחר זמן הוה אע"פ שאמרו אין
אנו יודעים לשם מי נדרנו לשם מי הקדשנו נדריהם נדר והקדשן הקדש
הא תוך זמן כלפני זמן אמר ליה רבא אימא רישא קודם הזמן הוה אע"פ
שאמרו יודעים אנו לשם מי נדרנו לשם מי הקדשנו אין נדריהם נדר ואין
הקדשן הקדש הא תוך זמן כלאחר זמן ולא היא רבא קמעי הוא סבר
רב המנונא ממשנה יתירה קדייק וארדייק מסיפא לידוק מרישא ולא היא
רב המנונא מגופא דמתניתין קא דייק הא לאחר זמן היכי דמי אי דלא
אייתי שתי שערות קמן הוא אלא לאו דאייתי שתי שערות
וטעמא

לכשיגדיל יבעול והך ציאה הוי קנין גמור ואס צא לגרשה אינה
לכירה חליטה דכתיב (דברים כה) ולקחה לו לאשה כיון שלקחה
נעשית כאשתו לכל דברי: **מתני'** נבדקין. אס ידעה לשם מי נדרה
ולשם מי הקדישה: **קודם הזמן** הוה. כגון צמינות קודם שיצא ראש
השנה של שמיס עשרה וצמינות קודם
ראש השנה של שלש עשרה: אין
נדריהן נדר. דקטניס הן: **אחר**
הזמן הוה. צמינות מצת שמיס עשרה
ויום אחד ולמעלה צמינות מ"ג שנה
ויום אחד ולמעלה: **אפילו אמרו אין**
אנו יודעין כו'. גדולים הם וצכלל
שוטה נמי לא מחזקינן להו דסופו
לצא לכלל דעת ואין שוטה אלא
המקרב כסותו והלן צבית הקצבות
הויולא יחידה צלילה. אכל תוך הזמן
הזה אס יודע לשם מי נדר הוי נדר
ואס לאו לא הוי נדר תקנן הוא.
ובגמרא מפרש כולה מילתא: **גמ'**
למה לי ממילא ידענא דמכאן ואילך
לא צעי צדיקה: **סד"א בודקין לעולם.**
והאי דקמני צת אחת עשרה נבדקין
למעוטי קודם זמן הוה דלא צדקינן
ליה דאפילו ידע קטן הוא קמ"ל
למעוטי אחר זמן נמי אחת: **בודקין**
כל י"ב למה לי. הא תנא דמיוס א'
צמיס עשרה מתחילין לצדוק ואין
קיימין צלא צדיקה עד יוס אחד צ"ג
אלמא כל י"ב הוי זמן צדיקה:
היכא דצדקנא ל'. יוס קמאי דשמיס
עשרה: **ולא ידענא להפלות.** לפרס
לשם מי נדרה. ולישנא דקרא נקט
כי יפליא לנדרו [במדבר ו'] **סו לא נבדוק.**
וליוזקה צקטנה: **צמ** י"א כו' **למה**
לי. (ג) מדתנן ליה בודקין כל י"ב
שמעינן דמקמי הכי לא: **הני מילי.**
דמקמי הכי מוחזקין קטניס ולאחר
זמן מוחזקין גדוליס: **היכא דלא**
קאמרי אינהו. קודם הזמן יודעין
אנו ולאחר זמן אין אנו יודעין:
דברים האמורים כו'. דתינוק ממחר
להתחכס יותר מתינוקת: **לעונשין.**
וכגון דאייתי שמי שערות תוך הזמן
דאי לא אייתי אפילו לאחר זמן לאו
צר עונשין הוא ולאחר זמן אי אייתי
צ' שערות הוי גדול וצר עונשין:
כלפני הזמן. ולא ענשינן ליה ושמי
שערות הויא להו שומא: **וזאת לפנים.**
וזאת לשון נקבה כלומר רב חנינא
דשמייה לשון נקבה אמר לפניס כלומר
לפני זמן ולא תטועה להחליף דבריהס.
ל"א שמו (א) של רב דאמר כלפני
הזמן מוצלע צביצת צישראל: **מסיב**
רב המנונא. קס"ד כדאמר לקמן
דרב המנונא משנה יתירה דייק דלא
איצטרך למתנייה כדפרכינן לעיל

והא דתני ליה תנא דמתני' למדק מניה לענין עונשין הא תוך הזמן כלפני הזמן דאי לענין נדרים לא כלפני זמן ולא כלאחר
זמן: **מגופא דמתני'** דייק. דלא מתוקמא אלא כשהציא שמי שערות ואפ"ה לא חשיב ליה גדול עד לאחר זמן. והשתא
ליכא למיפריך לידוק מרישא דהא לא דייק מידי צדין רישא וצין סיפא לגופא איצטרך לענין נדרים דלא תימא הני מילי היכא
דלא קאמרי אינהו אכל היכא דאמרי אינהו כו' כדאמר לעיל ומיהו מגופא דסיפא שמעינן דעד דמטו לאחר זמן צעינן יודע
להפלות ואס אינו יודע להפלות (ג) ואפילו הציא צ' שערות לאו איש הוא דניהוי נדרו נדר מחמת אישות צלא הפלאה: **קטן הוא.**
ואמאי נדרו נדר הא לאו צחוקת גדול הוא כל זמן שלא הציא צ' שערות ומופלא סמוך לאיש נמי לא הוי דהא אינו יודע לשם מי
נדר ומיהיכא מימי נדרו נדר: **אלא לאו כשהציא.** ומשום הכי נדרו נדר אע"ג דאין יודע להפלות דהא גדול הוא:

וטעמא

(א) [לעיל ע"א וס"ג].
(ב) בריכות סא. ע"ש שנת לה.
ע"ש עירובין יח. ע"ש.
(ג) צ"ב קנה: (ד) [יצמות כ.].
(ה) [מינה ג.].

תורה אור השלם

1. וכן יי' אלהים את
הצלע אשר לקח מן האדם
לאשה וביאה אל האדם.
בראשית ב כב
2. וזאת לפנים בישראל
על האנקה ועל התמורה
לקח כל דבר שלה איש
נגילו ונתן לרעהו וזאת
התעודה בישראל:
רות ד ז

הגהות הב"ח

(א) גמ' רב וי' חנינה:
(ב) רש"י ד"ה צת י"א וי'
מדרגה ליה: (ג) ד"ה וזאת
לפניס וי' ל"א שמו של רב
ר"צ ולי נראה ר"צ ורבי'
מנייה בגמטרי' צת"ל
יאל: (ד) ד"ה מגופא וי'
להפלות אפי':

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] גמ' וסימנין וזאת לפניס
צישראל. עיין דרשת מהר"ב
דף פ ע"ה:

מוסף רש"י

נדרה נבדקין. אס ידעה
לשם מי נדרה לשם מי
הקדישה נדרה נדר (בבבדור ל
ז). נדרה קיימין. אינה
לצדיקה לצדק (ססו).
שקלעה. קלועת שער
(שרובין יח).

מסורת הש"ס

(א) קדושין טז: ע"ש, (ב) [לקמן מח:], א [גימטות יג], ד [ז'ל רב טהא], (ג) רש"א מ"ו וע"ש, ו [ז'ל ו] [בז"ב קנה, ד"ה איתמר וכו'] האריזא צביאור [מתר],

תורה אור השלם

1. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש או אשה כי יפלא לגדר נדר נזיר להזיח לז';

במדרב ר ב 2. איש כי ידר נדר לז' או השבע שבועה לאסור אסור על נפשו לא יחל דברו בקל היצא נפשו וזהו; במדרב ר ג

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ר' שמואל בן אלעזר הוא דלמך: (ב) ד"ה הן מני לענין חליצה דלז':

גליון הש"ס

גמ' אבל מפקיקא לא. ע' לקמן ע"ב ז"מ ד"ה הלכה:

הגהות בחר"ב רנשבורג

[א] השי"ת הני מניו וכו' ולא אשכחן ליה לא חיישין וכו'. כ"ז וכו' כשי"ת סניב הרי"ף בגימטות סוף פרק ג"ש:

לעזי רש"י

וררא"ה, יבלת.

מוסף רש"י

שומא. ורוא"ה גע"ץ ודרכה לגמח זה שער (קדושין טז:). ועודן בר, כשגוע ליי"ב ולא נשרו פלוגתא, אבל אם נשרו קודם י"ב לא פליג ר' יוסף, דלחילוף מילתא דלאו סימן הוא, ומנן י"ג שנה ויום אחד מודו רבנן דהוי סימן ואפלו נשרו (שם ע"ש).

ועומא. דחשיבי להו שערות ללאחר זמן הוא דגמרו למלתיה זין בשערות זין בשנים הא תוך הזמן חשזין להו שומא דקטן הוא ולא מלית לרבווי מאיש: בן ט' שנים שהציא שערות שומא. ואפ"י לר' יוסי צרבי יהודה ומנן ט' ועד בן י"ב ויום אחד פלוגתא: **שומא.** ורוא"ה בלע"ז. ודרכה ליגדל שער זה:

הא י"ג גופיה סימן. ואפ"י לרבנן והדר תני כו': מאי לאו סנאי היא. ואליבא דרבנן י"ג הוי תוך זמן לתינוק כדקמתי צמתני: ורישא. דמשויט י"ג סימן: רבי היא. דלמך צתנוקת היא י"ג לאחר זמן: וסיפא. דמשמע שומא: ר"ש בן אלעזר (א). דלמך י"ג צמינוקס הוי תוך זמן. בכל הכך מירולי מוקמינן תוך זמן כלפני זמן: **והוא שעודן צו.** כשהגדיל אבל נשרו צינתיים חילוף מילתא דשומא הוי: **סמני לשמעא.** דרצא צהאי כלפני לשמעא מיניה נמי תוך זמן כלפני זמן: **ממאנס והולכת.** ואין חוששין שמא הציאה צ' שערות דלפניו הציאה שומא ניהו והיינו תוך זמן כלפני זמן: **אינה ממאנס.** שמא הציאה ועכשו הוי סימן דהא לאחר זמן הוא ואם יצמיה היא לא חשזין לה גדולה לענין חליצה ואינה חוללת: **גדולה היא.** אם הציאה: וכו' סימא **מספקא ליה.** אם הציאה אם לא הציאה הלכך מילון לא דלמא הציאה וחליצה נמי לא שמא לא הציאה: **והא מיפסט פשיטא ליה לרבא.** דכיון דהגיעה לכלל שנותיה דודאי הציאה: ה"מ לענין (ג). דאי אתיא למחלף לאחר זמן וצדקו ולא אשכחן [א] ליה (ד) חיישין למימר גדולה היא ותחלוץ שהסימנין נשרו: **אבל לענין מילון חיישין.** שמא נשרו לחומרא וקנאה ציאה וצעיא גט: **והא חיישין קאמר.** ולא ודאי נשרו וחיישין לחומרא משמע: **אלא לעולם.** אינה ממאנת דרצא צדלא צדקנוה הלכך מסתמא אמרינן כיון שהגיעה לכלל שנותיה ודאי אית לה ואינה צריכה צדיקה וצעיא גט: **ולענין חילוף חיישין גרסינן.** כלומר ולענין חליצה משום הכי אינה חוללת דחיישין שמא לא הציאה סימנין. ודקשיא לך האמר רבא חזקה הציאה סימנין ל"ק כי אמר רבא חזקה למילון דלא ממאנת מסתמא אבל לחליצה צעיא צדיקה: **חוששין שמא נשרו.** ואם הגיעה לכלל שנותיה וצדקו ולא אשכחו לא ממאנת: **דקדשה סוף זמן.** יתומה מדעת אמה ואחיה לדעתה: **ובעל אחר זמן דאיכא ספיקא.** דאשת איש דאורייתא צבשעת בעילה דלאחר זמן שמא הציאה והויא לה ציאה זו קדושין גמורין דהא גדלה ושוז אינה יואאה במילון: **אבל מעיקרא.** דמני עברה שחא דמרתו סרי ולא בעל לא חיישין שמא נשרו דהא לא הווי זה היכא דלא אשכחן אבל הציאה ודאי סימנין אלף לא מדרבנן לא תקנו רבנן מילון בגדולה דלמא אתיא למחן הנבעלת תוך הזמן תינוק היודע להפליא: **ואבל את הקדשו:** לוקה. ובע"ג דצמילתא אחריתי לאו צר עושין הוא: **כי יפליא.** מיניה מרבין [פתמורה ג]: מופלא סמוך לאיש. מופלא יודע לפרש לשם מי נדר. סמוך לאיש שהוא סמוך לצא לכלל גדול דהיינו שנה אחת קודם זמן שהוא ראוי להציא שערות והיינו צמינוקת כל י"ב וצמינוקת כל י"ג: **ולא יחל.** אע"ג דצהאי קרא לא כתיב כי יפליא מ"מ כיון דנפקא לן מיניה יודע להפלות הוי נדרו נדר קאי צבל יחל דהא כתיב [במדבר גן] איש כי יזיר נדר וגו' ומופלא סמוך לאיש בכלל איש ומיין ליה ולא יחל דברו:

יוצא דופן פרק חמישי נדה

מו.

בן ט' שנים שהביא ב' שערות שומא. אי ל"ג ויום אחד אמי שפיר דלמאיל אף כרבי יוסי ואי גרסינן ויום אחד מיירי צלין עוודן צו צשנת י"ג דמודה רבי יוסי צנשרו: **קמננה** בל"ב שנה ממאנת. להך ליסנא אין להוכיח דמוך זמן כלפני זמן דהא ממאנת היינו צדקו ולא אשכחו או כמו ששמעמד צמסקנא דלא צדקו אבל היכא דאיכא שערות מנינו למימר דהוי כלאחר זמן ואינה ממאנת ומ"מ נראה דהלכה דמוך זמן כלפני זמן דמ"ד כלאחר זמן איתותצז לעיל ור"ג דלמך לעיל נמי כתנאי דמי ליה הש"ס וגם צליסנא קמא פסיק רבא צדייא דמוך זמן כלפני זמן: **אבר** הצ"ה צביא בדיקה. מימה דרצא צבז הכא דאינה חוללת עד שמהא גדולה וצפ' התקבל (גיטין דף טה). אמר רבא ג' מדות צקטן הגיע לעונת נדרים נדרו נדר וכנגדו צקטנה חוללת משמע דקטנה צבשעת לעונת נדרים ידיה חוללת דהיינו צת י"א ויום אחד פירש כנגדו צקטנה היינו צת י"ב שנה ויום אחד דקטן ולא נהיירא ומפרש ר"ת דהתם רבא אליבא דר' יוסי דקאמר קטנה חוללת וקמ"ל דדוקא צשהגיעה לעונת נדרים וכן משמע צפרק מלות חליצה (גימטות דף קה:). דלמך מדצרי ר' יוסי נלמד קטנה חוללת צבשעוועי כצת שית וכצת צשע דלאו היא צת כוונה לחליצה ורבא אמר עד שתגיע לעונת נדרים פירוש לצרי יוסף והילכתא עד שתציא צ' שערות וכל זה מדצרי רבא ועוד י"ל דהתם צפ' התקבל (גיטין דף טה). גרסינן רבה דהא קאמר התם ולמכוור צנכסי אציו עד שיהא בן כ' שנה ואילו רבא אית ליה צפרק מי שמת (צ"ב דף קה). דלמכוור צנכסי אציו עד שיהא בן י"ח וכן לרין להיות עד צספריס ולא כספריס דגרסי התם איפכא דלמוכח סוגיא דהתס"ו:

תחלוץ וכי תימא מספקא ליה ומוי מספקא ליה והאמר רבא (ז) **קטנה שהגיעה לכלל שנותיה אינה צריכה בדיקה חזקה הביאה סימנין ה"מ בסתמא** (א) **אבל הכא דבדקו ולא אשכחו לא אי הכי תמאן חוששין שמא נשרו** (ב) **הניחא למ"ד חוששין אלא למ"ד אין חוששין מאי איכא למימר דאיתמר רב** (ג) **פפא אמר אין חוששין שמא נשרו רב פפי אמר חוששין הני מילי לענין חליצה אבל לענין מילון חוששין** (ד) **הא חזקה למילון אבל לחליצה בעיא בדיקה אמר רב דימי מנהרדעא רבא חזקה למילון אבל לחליצה בעיא בדיקה אמר רב דימי מנהרדעא והלכתא חוששין שמא נשרו והני מילי היכא דקדשה בתוך זמן ובעל לאחר זמן דאיכא ספיקא דאורייתא** (ה) **אבל מעיקרא לא אמר רב הונא הקדיש ואכל לוקה שנאמר איש כי יפליא לגדור** (ו) **ולא יחל דברו כל שישנו בהפלאה ישנו בכל יחל וכל שאינו בהפלאה אינו בכל יחל מתיב רב הונא בר יהודה** (ז) **(לרבא) (לסועוי לרב הונא** (ח) **לפי**

עלה דמספקא ליה לחך מספקא לא מחמרינן עלה דקאמר אחרי כן למכוור בנכסי אביו עד שיהא בן כ' ואמרינן בפ' מי שמת אמר רבא אמר רב נחמן בן י"ח מוכר בנכסי אביו ולא מיסתבר לומר הא דידיה הא דרביה דהא מטיק התם דמכללא איתמר ומתוך מעשה שבא לפניו:

עין משפט נר מצוה

פ"א א ב ג ד מ"י פ"ג מה"ל אמות ה"יים [והלי"טן סמך עשין כ' טוש"ע אה"ע סימן קנה טע' יד נוסמן קסו טע' ג:] **פ"ב** ה מ"י טס ה"לא ופי"א מה"ל גירושין ה"לא סמך טס טוש"ע אה"ע סימן קנה טע"ף יד ונכר אלפס ינמות פ"ג דף מ"ן: **צ** ז ח ט מ"י פ"א מה"ל גירושין ה"לך סמך עשין ג טוש"ע אה"ע סי קנה טע"ף י"י ונכר אלפס טס: **צא** ט מ"י טס ה"לי טוש"ע טס טע"י כ ונכר אלפס טס:

תום הרא"ש

כי יפליא מה ת"ל איש. כלומר אי הוה כתיב כי יפליא בלא איש ה"א כל מי שיריע להפלות אפי' קטן הרבה ת"ל איש או ש"ס מהי דמריבין קטן מכי יפליא היינו סמוך לאיש מכלל כשהוה איש לא בעי' שיהא יודע להפלות ולא מיסתבר ליה למירוש קרא כפשטוי איש כי יפליא משמע דבעינן שיהא איש ויודע להפלות משום שמילתא דפשיטא היא דכיון שהוה בן י"ג ולא הוהקז כשהוה נשורו נדר והקדשו הקדש בני' בן ט' שנים שהביא שתי שערות כו'. אי ל"ג בן יום א נחא דהוא הך בבא משום דמודה בה ר' יוסי ואי גרס ויום א' י"ל דמיירי דאין עוודן בו ר' בשנת י"ג דבאת מודה ר' יוסי בר' יהודה דלקמן: אי הכי תמאן. חוששין שמא נשרו אבל כל שנת י"ב ממאנת אפי' הוי תוך זמן כלאחר זמןאן חוששין שמא נשרו: אבל לחליצה משמע הכא לרבנן דקטנה לאו בת חליצה היא. ותימה דפ' התקבל אמר רבא ג' מדות צקטן הגיע לעונת נדרים נדריו ונגדו ונגדו בקטנה חולצת אלמא בת חליצה הוא כל שנת י"ב. ופי' רבי' שמואל רכנגדו צקטנה לאו שהגיעה היא לעונת נדרים קאמר אלא זמנא הצעת נדרים של קטן קאי דהיינו ששהוהו בן י"ב שנה ויום אחד וקי' לר"ת דבהדיא קאמר רבה פ' מצות חליצה דקטנה שהגיעה לעונת נדרים חולצת ותלמודא פסיק הכא ותילכתא עד שתביא ב' שערות. ואמר ר"ת דאליבא דר' יוסי דאמר דקטנה בת חליצה היא איירי רבא וכן מוכח בההיא סוגיא דפ' מצות חליצה דקאמר התם במדברי ר' יוסי נלמוד כפשוטו דבעי' שתהיה קצת בת בינה דחליצה צריכה כוונה וקאמר רבא עד שתגיע לעונת נדרים. ועי"ל דבההיא דבפ' התקבל גרס רבה משום דקאמר אחרי כן למכוור בנכסי אביו עד שיהא בן כ' ואמרינן בפ' מי שמת אמר רבא אמר רב נחמן בן י"ח מוכר בנכסי אביו ולא מיסתבר לומר הא דידיה הא דרביה דהא מטיק התם דמכללא איתמר ומתוך מעשה שבא לפניו:

